

FARKAS GÁBOR

Mert én

lábaid keresztben átvettetted a padon, és háttal simultál a deszkákra.
szürke volt a Deseda tó, novemberi szagok feketedtek a csendre.
a köldöködet akartam ajkaimba beborítékolni, eltenni emlékebe,
de fáztam, és te is dideregtél. így csak kabátod hajtottam feljebb,
és a pulóveren keresztül tapadt arcomra a tétova testhő.

te semmit nem akartál, én mindent.

izzadt tenyerebben sóhajt formáltak vállad alatt az erek.
a fenyők és tölgyek törzsén kúsztak a téglá színű hangok,
amit a kövek keltette csobogásnak hallottam, és talán az is volt.
kézfjedem a puha szőr novembert festett, és kinevettél.
gyermekségem a dombok is sárgán-bordón mosolyogták,
és én a tó szürke vizébe temettem vággyal vegyült dühömet.

mert te semmit nem akartál. mert én mindent.

*

Huszonöt tavasz, nyár, ősz és tél azóta –
rideg palást hajol rá az évszakokra.
Keresem néha még ugyanazt a padot,
a lombokat, a lányt, aki kikacagott.

Az emlék egyszerű és rezzenéstelen,
ahogy azt a percet, önmagam sem lelem.
Mert mindent akartam, mert az ősz semmit sem –
de öreg vagyok már mindehhez szerintem.

*

a napokban összetalálkoztunk, illetve láttalak, de te
nem ismertél fel.
Pilinszkyre gondoltam. azt írtad, nekem sokat jelenthet majd.
Nekem te Ingrid Ficheux vagy Jutta Scherrer voltál.

a jelentések rétegei így egymásra reflektálnak.
Pilinszky, Te, Jutta és Ingrid.
– az ágy közös az emlékezés közös az írás közös –
a felejtés, a fel nem ismerés meg ösztönös.

✱

Szürke a tó, partján feketén magasodnak a tölgyek,
 korhadt csend a padunk, halkan szusszan a domb.
 Eltévedtél, és nem akarsz már visszatálcálni –
 elhitted velem is, hogy szerelem nélkül
 ült az a két kamasz ott, és nem tudták, mit akarnak.

✱

Annyira ős volt akkor ott a padon,
 fáztam a köd áztatta dombok között,
 a fagy, mint a beton, a testhez kötött.
 Azóta gyűrött sebeim kaparom,

és oda visszatálcálni nem tudok.
 Az elutasított, sértődött gyerek
 nincs sehol. De hozzád néha fölmegegyek,
 ajtót nyitnak a régen volt csillagok.

Nekem nem nyakkendőről jutsz eszembe,
 mint egy félrecsúszott szövet a nyakon.
 Hirtelen feltűnsz, majd el, ha akarom –

vagy csak épp a nyakkendőötűm esett le...
 A mi padunk, erdőnk, Deseda tavunk
 ott van még – és mi már sehol se vagyunk.

LENGYEL ZSÜLIETT: Szerelmeim